

---

0 Shrimaddevibhagavatamahatmyam

——
० श्रीमद्देवीभागवतमाहात्म्यम्

——

Document Information

Text title : Devi Bhagavatamahatmya Importance of Devi Bhagavatam from Skandapuranam

File name : devIbhAgavatam00.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Description/comments : skandapurANe mAnasakhaNDe

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

---

0 Shrimaddevibhagavatamahatmyam

---

० श्रीमद्देवीभागवतमालात्म्यम्

०.१ देवीभागवतमालात्म्यम् । प्रथमोऽध्यायः । देवीभागवतश्रवणमालाम्यवर्णनम् ।

सृष्टौ या सर्गरूपा जगदवनविधौ

पालनी या य रौद्री

संखारे यापि यस्या जगद्विदमभिलं

कीडनं या पराभ्या ।

पश्यन्ती मध्यमाथो तदनु भगवती

वैभरी वर्णरूपा

सास्मद्भास्यं प्रसन्ना विधिहरिगिरिशा-

राधितालङ्करोतु ॥ १ ॥

नारायणं नमस्कृत्य नरं यैव नरोत्तमम् ।

देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत् ॥ २ ॥

ऋषय उच्युः ।

सूत जुव समा बह्वीर्यस्त्वं श्रावयसील नः ।

कथा मनोहराः पुण्या व्यासशिष्य मलामते ॥ ३ ॥

सर्वपापहरं पुण्यं विष्णोश्चरितमद्भुतम् ।

अवतारकथोपेतमस्माभिर्भक्तिः श्रुतम् ॥ ४ ॥

शिवस्य चरितं दिव्यं तस्मरुद्राक्षयोस्तथा ।

सेतिहासग्य मालात्म्यं श्रुतं तव मुष्णाम्बुजात् ॥ ५ ॥

अधुना श्रोतुमिच्छामः पावनात् पावनं परम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं नृणामनायासेन सर्वशः ॥ ६ ॥

तत् त्वं ब्रूहि मलाभाग येन सिध्यन्ति मानवाः ।

कलावपि परं त्वत्तो न विद्मः संशयच्छिद्यम् ॥ ७ ॥

सूत उवाच ।

साधु पृष्टं महाभागा लोकानां छितकाम्यया ।
सर्वशास्त्रस्य यत् सारं तद्गो वक्ष्याम्यशेषतः ॥ ८ ॥

तावद् गर्जन्ति तीर्थानि पुराणानि प्रतानि य ।
यावन्न श्रूयते सम्यग देवीभागवतं नरैः ॥ ९ ॥

तावत् पापाटवी नृणां क्लेशदादल्लकष्टका ।
यावन्न परशुः प्राप्तो देवीभागवताभिधः ॥ १० ॥

तावत् क्लेशावलं नृणामुपसर्गमहातमः ।
यावन्नैवोदयं प्राप्तो देवीभागवतोष्परागुः ॥ ११ ॥

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाभाग वद नो वदतां वर ।
कीदृशं तत्पुराणं छि विधिस्तच्छ्रवणो य कः ॥ १२ ॥

कतिभिर्वासिरैरेतच्छ्रोतव्यं किञ्च पूजनम् ।
कैर्मानवैः श्रुतं पूर्वं कान्कान्मानवाप्सुयुः ॥ १३ ॥

सूत उवाच ।

विष्णोरेशो मुनिर्जातः सत्यवत्यां पराशरात् ।
विभज्य वेदांश्चतुरः शिष्यान्ध्यापयत्पुरा ॥ १४ ॥

प्रात्यानां द्विजभन्धूनां वेदेष्वनधिकारिणाम् ।
स्त्रीणां दुर्मेषां नृणां धर्मज्ञानं कथं भवेत् ॥ १५ ॥

वियार्थैतत् तु मनसा भगवान् बादरायणः ।
पुराणसंछितां दध्यौ तेषां धर्मविधित्सया ॥ १६ ॥

अष्टादश पुराणानि स कृत्वा भगवान् मुनिः ।
मामेवाध्यापयामास भारताप्यानमेव य ॥ १७ ॥

देवीभागवतं तत्र पुराणं भोगमोक्षदम् ।
स्वयं तु श्रावयामास जनमेजयभूपतिम् ॥ १८ ॥

पूर्वमस्य पिता राजा परीक्षित् तक्षकाडिना ।
सन्दृष्टस्तस्य संशुध्यै राज्ञा भागवतं श्रुतम् ॥ १९ ॥

नवभिर्दिवसैः श्रीमद्देव्यासमुष्णाम्बुजात् ।
त्रैलोक्यमातरं देवीं पूजयित्वा विधानतः ॥ २० ॥

नवाडयज्ञे सशर्षो परीक्षिदपि भूपतिः ।
 दिव्यरुपधरो देव्याः सालोक्यं तत्क्षणादगात् ॥ २१ ॥
 पितुर्दिव्यां गतिं राजा विलोक्य जनमेजयः ।
 व्यासं मुनिं समभ्यर्च्य परां मुदमवाप ७ ॥ २२ ॥
 अष्टादशपुराणानां मध्ये सर्वोत्तमं परम् ।
 देवीभागवतं नाम धर्मकामार्थमोक्षदम् ॥ २३ ॥
 ये शृण्वन्ति सदा भक्त्या देव्या भागवतीं कथाम् ।
 तेषां सिद्धिर्न दूरस्था तस्मात् सेव्या सदा नृभिः ॥ २४ ॥
 दिनमर्थं तदर्थं वा मुहूर्तं क्षणमेव वा ।
 ये शृण्वन्ति नरा भक्त्या न तेषां दुर्गतिः क्वचित् ॥ २५ ॥
 सर्वयज्ञेषु तीर्थेषु सर्वदानेषु यत् क्लमम् ।
 सकृत् पुराणश्रवणात् तत् क्लं लभते नरः ॥ २६ ॥
 कृतादौ बहवो धर्माः कलौ धर्मस्तु केवलम् ।
 पुराणश्रवणादन्यो विद्यते नापरो नृणाम् ॥ २७ ॥
 धर्माचारविहीनानां कलावल्यायुषां नृणाम् ।
 व्यासो ह्यिताय विदधे पुराणाभ्यं सुधारसम् ॥ २८ ॥
 सुधां पिबन्नेक एव नरः स्यादजराभरः ।
 देव्याः कथामृतं कुर्यात् कुलमेवाजराभरम् ॥ २९ ॥
 मासानां नियमो नात्र दिनानां नियमोऽपि न ।
 सदा सेव्यं सदा सेव्यं देवीभागवतं नरैः ॥ ३० ॥
 आश्विने मधुमासे वा तपोमासे शुश्रूष्यौ तथा ।
 यत्तुर्भु नवरात्रेषु विशेषात् क्लृप्तयकम् ॥ ३१ ॥
 अतो नवाडयज्ञोऽयं सर्वस्मात् पुण्यकर्मणः ।
 क्लृप्ताधिकप्रदानेन प्रोक्तः पुण्यप्रदो नृणाम् ॥ ३२ ॥
 ये दुर्बुधः पापरता विमूढा
 मित्रद्रुहो वेदविनिन्दकाश्च ।
 ह्यिंसारता नास्तिकमार्गसक्त्या
 नवाडयज्ञेन पुनन्ति ते कलौ ॥ ३३ ॥

परस्वदाराडराडोऽतिलुब्धा

ये वै नराः क्लमषभारभाजः ।

गोद्वेवताभ्राह्मणभक्तिहीना

नवाडयङ्गेन भवन्ति शुद्धाः ॥ ३४ ॥

तपोभिरुग्रैर्गततीर्थसेवनै-

र्दानैरनेकैर्नियमैर्मणैश्च ।

दुर्तैर्जपैर्यज्यं कृतं न लभ्यते

नवाडयङ्गेन तदाप्यते नृणाम् ॥ ३५ ॥

तथा न गङ्गा न गया न काशी

न नैमिषं नो मथुरा न पुष्करम् ।

पुनाति सद्यो भदरीवनं नो

यथा छि देवीमप्यशेष विप्राः ॥ ३६ ॥

अतो भागवतं देव्याः पुराणं परतः परम् ।

धर्मार्थकाममोक्षाणामुत्तमं साधनं मतम् ॥ ३७ ॥

आश्विनस्य सिते पक्षे कन्याराशिगते रवौ ।

महाष्टम्यां समभ्यर्च्यं डैमसिंहासनस्थितम् ॥ ३८ ॥

देवीप्रीतिप्रदं भक्त्या श्रीभागवतपुस्तकम् ।

दधाद् विप्राय योग्याय स देव्याः पदवीं लभेत् ॥ ३९ ॥

देवीभागवतस्यापि श्लोकं श्लोकार्धमेव वा ।

भक्त्या यश्च पठेन्नित्यं स देव्याः प्रीतिभाग्भवेत् ॥ ४० ॥

उपसर्गभयं घोरं मडामारीसमुद्भवम् ।

उत्पातान्भिलांश्चापि हन्ति श्रवणमात्रतः ॥ ४१ ॥

बालग्रहकृतं यज्यं भूतप्रेतकृतं भयम् ।

देवीभागवतस्यास्य श्रवणाद् याति दूरतः ॥ ४२ ॥

यस्तु भागवतं देव्याः पठेद् भक्त्या शृणोति वा ।

धर्ममर्थं च कामं च मोक्षं च लभते नरः ॥ ४३ ॥

श्रवणाद्भ्रसुद्वेवोऽस्य प्रसेनान्वेषणो गतम् ।

शिरायितं प्रियं पुत्रं कृष्णं लब्ध्वा मुमोह ह ॥ ४४ ॥

य एतां शृणुयाद् भक्त्या श्रीमद्भागवतीं कथाम् ।

भुक्तिं भुक्तिं स लभते भक्त्या यश्च पठेद्विभाम् ॥ ४५ ॥

अपुत्रो लभते पुत्रं दृष्टिदो धनवान् भवेत् ।

रोगी रोगात् प्रमुञ्च्येत श्रुत्वा भागवतामृतम् ॥ ४६ ॥

वन्ध्या वा काकवन्ध्या वा मृतवत्सा य याङ्गना ।

देवीभागवतं श्रुत्वा लभेत् पुत्रं शिरायुषम् ॥ ४७ ॥

पूजितं यद्गृहे नित्यं श्रीभागवतपुस्तकम् ।

तद्गृहं तीर्थभूतं हि वसतां पापनाशकम् ॥ ४८ ॥

अष्टम्यां वा यतुर्दृश्यां नवम्यां भक्तिसंयुतः ।

यः पठेच्छृणुयाद् वापि स सिद्धिं लभते पराम् ॥ ४९ ॥

पठन् द्विजो वेदविदग्राणीर्भवेद्

भाडुप्रजातो धरणीपतिः स्यात् ।

वैश्यः पठन् वित्तसमृद्धिमेति

शूद्रोऽपि शृण्वन्स्वकुलोत्तमः स्यात् ॥ ५० ॥

ॐ श्रीस्कन्दपुराणे मानसभाष्ये श्रीमद्देवीभागवतमाहात्म्ये

देवीभागवतश्रवणमाहात्म्यवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ०.१ ॥

०.२ देवीभागवतमाहात्म्यम् । द्वितीयोऽध्यायः । वसुदेवस्य देवीभागवतनवाह-श्रवणात्पुत्रप्राप्तिवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

वसुदेवो महाभागः कथं पुत्रमवाप्तवान् ।

प्रसेनः कुत्र कृष्णेन भ्रमतान्वेषितः कथम् ॥ १ ॥

विधिना केन कस्माच्च देवीभागवतं श्रुतम् ।

वसुदेवेन सुमते वद सूत कथामिमाम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

सत्राजिद् भोज्यंशीयो द्वावत्यं सुभं वसन् ।

सूर्यस्थाराधने युक्तो भक्तश्च परमः सभा ॥ ३ ॥

अथ कालेन डियता प्रसन्नः सविताभवत् ।

स्वलोकं दर्शयामास तद्भक्त्या प्राणयेन य ॥ ४ ॥

तस्मै प्रीतश्च भगवान् स्थमन्तकमणिं ददौ ।
 स तं भिन्नमणिं कण्ठे द्वारकामाजगाम ७ ॥ ५ ॥
 दृष्ट्वा तं तेजसा भ्रान्ता मत्वादित्यं पुरौकसः ।
 कृष्णभूयुः समभ्येत्य सुधर्मायामवस्थितम् ॥ ६ ॥
 ओष आयाति सविता दिदृक्षुस्त्वां जगत्पते ।
 श्रुत्वा कृष्णस्तु तद्भायं प्रलस्योवाच संसदि ॥ ७ ॥
 सविता नैष भो भालाः सत्राजिन्मणिना ज्वलन् ।
 स्थमन्तकेन यायाति भास्वदत्तेन भास्वता ॥ ८ ॥
 अथ विप्रान् समाहूय स्वस्तिवाचनपूर्वकम् ।
 प्रावेशयत्समभ्यर्च्य सत्राजित्स्वगुले मणिम् ॥ ९ ॥
 न तत्र मारी दुर्भिक्षं नोपसर्गभयं क्वचित् ।
 यत्रास्ते स मणिर्नित्यमष्टभारसुवर्णदः ॥ १० ॥
 अथ सत्राजितो भ्राता प्रसेनो नाम कर्षित् ।
 कण्ठे भद्रेष्वामणिं सद्यो उयमारुह्य सैन्यवम् ॥ ११ ॥
 भृगुयार्थं वनं यातस्तमद्राक्षीत्रगाधिपः ।
 प्रसेनं सलयं उत्वा सिंहा जग्राह तं मणिम् ॥ १२ ॥
 जाम्भवानृक्षराजोऽथ दृष्ट्वा मणिधरं हरिम् ।
 उत्वा य तं भिलद्वारि मणिं जग्राह वीर्यवान् ॥ १३ ॥
 स तं मणिं स्वपुत्राय कीडनार्थमदात् प्रभुः ।
 अथ चिकीडबालोऽपि मणिसम्माप्य भास्वरम् ॥ १४ ॥
 प्रसेनेऽनागते याथ सत्राजित् पर्यतप्यत ।
 न जाने केन निहतः प्रसेनो मणिमिच्छता ॥ १५ ॥
 अथ लोकमुभोद्गीर्णां किंवदन्ती पुरेऽभवत् ।
 कृष्णेन निहतो नूनं प्रसेनो मणिःखिप्सुना ॥ १६ ॥
 स तं शुश्राव कृष्णोऽपि दुर्यशो विप्रमात्मनि ।
 मास्तु तत्तस्य पदवीं पुरौकोभिरसडागमत् ॥ १७ ॥
 गत्वा स विपिनेऽपश्यत् प्रसेनं हरिणा हतम् ।
 यथौ मृगेन्द्रमन्विष्यन्नसृग्भिन्द्रङ्किताध्वना ॥ १८ ॥

अथ कृष्णो ढतं सिंढं बिलद्दरि विलोडय य ।
 उवाच भगवान् वाचं कृपया पुस्वासिनः ॥ १८ ॥
 तिष्ठध्वं यूयमत्रैव यावदागमनं मम ।
 प्रविशामि बिलं त्वेतन्मणिडारकलब्धये ॥ २० ॥
 तथेत्युक्त्वा तु ते तस्तुस्तत्रैव द्वारकौकसः ।
 जगामान्तर्बिलं कृष्णो यत्र जाम्भवतो गृहम् ॥ २१ ॥
 ऋक्षराजसुतं दृष्ट्वा कृष्णो मणिधरं तदा ।
 ढर्तुमैच्छन्मणिं तावद् धात्री युक्कोश भीतवत् ॥ २२ ॥
 श्रुत्वा धात्रीरवं सधः समागत्यर्क्षराट् तदा ।
 युयुधे स्वाभिना साकमविश्रममडर्निशम् ॥ २३ ॥
 अेवं त्रिनवरात्रं तु मडधुद्धमभूत्तयोः ।
 कृष्णागमं प्रतीक्षन्तस्तस्मद्दरि पुरौकसः ॥ २४ ॥
 द्वादशाढं ततो भीत्या प्रतिजग्मुर्निजालयम् ।
 तत्र ते कथयामासुर्वृत्तान्तं सर्वमादितः ॥ २५ ॥
 सत्राजितं शापन्तस्ते सर्वे शोकाकुला भृशम् ।
 वसुदेवो मडाभागः श्रुत्वा पुत्रस्य तां कथाम् ॥ २६ ॥
 मुमोढ सपरीवारस्तदा परमया शुया ।
 चिन्तयामास ढडुधा कथं श्रेयो भवेन्मम ॥ २७ ॥
 अथाजगाम भगवान् देवर्षिर्ब्रह्मलोकतः ।
 उत्थाय तं प्राशम्यासौ वसुदेवोऽढ्यपूजयत् ॥ २८ ॥
 नारदोऽनामयं पृष्ट्वा वसुदेवं मडामतिम् ।
 पप्रच्छ य यद्दुश्रेष्ठं किं चिन्तयसि तद् वद ॥ २९ ॥
 वसुदेव उवाच ।
 पुत्रो मेऽतिप्रियः कृष्णः प्रसेनान्वेषणाय तु ।
 पौरैः साकं वनं गत्वा निढतं तं तदैक्षत ॥ ३० ॥
 प्रसेनघातकं दृष्ट्वा बिलद्दारे मृतं ढरिम् ।
 द्दारि पौरानधिष्ठाप्य बिलान्तर्गतवान् स्वयम् ॥ ३१ ॥

भडवो द्विवसा याता नायात्यधापि मे सुतः ।

अतः शोयामि तद् भ्रूडि येन लक्ष्ये सुतं मुने ॥ ३२ ॥

नारद उवाच ।

पुत्रप्राप्त्यै यदुश्रेष्ठ देवीमाराधयाम्भिकाम् ।

तस्या आराधनेनैव सद्यः श्रेयो ज्यवाप्स्यसि ॥ ३३ ॥

वसुदेव उवाच ।

भगवन् का डि सा देवी डिम्भलावा मडेश्वरी ।

कथमाराधनं तस्या देवर्षे कृपया वद ॥ ३४ ॥

नारद उवाच ।

वसुदेव मडाभाग शृणु सङ्क्षेपतो मम ।

देव्या माहात्म्यमतुलं को वक्तुं विस्तरात् क्षमः ॥ ३५ ॥

या सा भगवती नित्या सञ्जिदानन्दरुपिणी ।

परात्परतरा देवी यथा व्याप्तमिदं जगत् ॥ ३६ ॥

यदाराधनतो ब्रह्मा सृजतीदं यरायरम् ।

यां य स्तुत्वा विनिर्मुक्तो मधुकैटभजाद् भयात् ॥ ३७ ॥

विष्वगुर्यादृपया विश्वं बिभर्ति भगवानिदम् ।

रुद्रः संहरते यस्याः कृपापाङ्गनिरीक्षायात् ॥ ३८ ॥

संसारबन्धहेतुर्या सैव मुक्तिप्रदायिनी ।

सा विद्या परमा देवी सैव सर्वेश्वरेश्वरी ॥ ३९ ॥

नवरात्रविधानेन सम्पूज्य जगदम्भिकाम् ।

नवाडोभिः पुराणं य देव्या भागवतं शृणु ॥ ४० ॥

यस्य श्रवणमात्रेण सद्यः पुत्रमवाप्स्यसि ।

भुक्तिर्मुक्तिर्न दूरस्था पततां शृणुवतां नृणाम् ॥ ४१ ॥

धृत्युक्तो नारदेनासौ वसुदेवः प्रणम्य तम् ।

उवाच परया प्रीत्या नारदं मुनिसत्तमम् ॥ ४२ ॥

वसुदेव उवाच ।

भगवंस्तव वाक्येन संस्मृतं वृत्तमात्मनः ।

श्रूयतां तस्य वक्ष्यामि देवीमाहाक्त्यसम्भवम् ॥ ४३ ॥

पुरा नभोगिरा कंसो देवक्षयष्टमगर्भतः ।
 ज्ञात्वात्ममृत्युं पापो मां सभार्यं न्यरुणद्भिया ॥ ४४ ॥
 कारागारेऽहमवसं देवक्षया सह भार्यया ।
 जातं जातं समवधीत्पुत्रं कंसोऽपि पापकृत् ॥ ४५ ॥
 षट् पुत्रा निहतस्तनेन तदा शोकाडुला भृशम् ।
 अतप्यद् देवकी देवी नक्तन्दिवमनिन्दिता ॥ ४६ ॥
 तदाहं गर्गमाहूय मुनिं नत्वाभिपूज्य य ।
 निवेद्य देवकीदुःखमवोचं पुत्रकाम्यया ॥ ४७ ॥
 भगवन् करुणासिन्धो यादवानां गुरुर्भवान् ।
 आयुष्मत्पुत्रसम्प्राप्तिसाधनं वद मे मुने ॥ ४८ ॥
 ततो गर्गः प्रसन्नात्मा मामुवाच ध्यानिधिः ।
 गर्ग उवाच ।
 वसुदेव महाभाग शृणु तत् साधनं परम् ॥ ४९ ॥
 या सा भगवती दुर्गा भक्तदुर्गतिहारिणी ।
 तामाराधय कल्याणीं सद्यः श्रेयो ज्यवाप्स्यसि ॥ ५० ॥
 यदारोहणतः सर्वे सर्वान् कामानवाप्नुयुः ।
 न किञ्चिद्दुर्लभं लोके दुर्गार्थिनवतां नृणाम् ॥ ५१ ॥
 धृत्युक्तोऽहं मुदा युक्तः सभार्यो मुनिपुङ्गवम् ।
 प्रणम्य परया भक्त्या प्रावोचं विडिताञ्जलिः ॥ ५२ ॥
 वसुदेव उवाच ।
 यद्यस्ति भगवन् प्रीतिर्मयि ते करुणानिधे ।
 तदा गुरो मर्दर्थे त्वं समाराधय यत्किञ्चिदम् ॥ ५३ ॥
 निरुद्धः कंसगोलेऽहं न किञ्चित् कर्तुमुत्सहे ।
 अतस्त्वमेव दुःखाब्धेर्मासुद्धर महामते ॥ ५४ ॥
 धृत्युक्तस्तु मया प्रीतः प्रोवाच मुनिपुङ्गवः ।
 वसुदेव तव प्रीत्या कश्चिन्मिहितं तव ॥ ५५ ॥
 अथ गर्गमुनिः प्रीत्या मया सम्प्रार्थितोऽगमत् ।
 आशिराधयिषुर्दुर्गा विन्ध्याद्रिं ब्राह्मणैः सह ॥ ५६ ॥

तत्र गत्वा जगद्धात्रीं भक्त्याभीष्टप्रदायिनीम् ।
 आराधयामास मुनिर्जपपाठपरायणः ॥ ५७ ॥
 ततः समाप्ते नियमे वागुवाचाशरीरिणी ।
 प्रसन्ताडं मुने कार्यसिद्धिस्तव भविष्यति ॥ ५८ ॥
 भूभारउरणार्थाय मया सम्भेरितो हरिः ।
 वसुदेवस्य देवक्यां स्वांशेनावतरिष्यति ॥ ५९ ॥
 कंसभीत्या तमादाय बालमानकदुन्दुभिः ।
 प्रापयिष्यति सद्यस्तु गोकुले नन्दवेशमनि ॥ ६० ॥
 यशोदातनयां नीत्वा स्वगृहे कंसभूभुजे ।
 दास्यत्यथ य तां उन्तुं कंस आक्षेप्यति क्षितौ ॥ ६१ ॥
 सा तद्धस्ताद् विनिर्गत्य सद्यो द्विव्यवपुर्धरा ।
 मदंशभूता विन्ध्याद्रौ करिष्यति जगद्धितम् ॥ ६२ ॥
 एति तद्भयनं श्रुत्वा प्रणम्य जगदम्बिकाम् ।
 गर्गो मुनिः प्रसन्नात्मा मथुरामागमत् पुरीम् ॥ ६३ ॥
 वरदानं मडादेव्या गर्गाचार्यमुभादलम् ।
 श्रुत्वा सत्पार्थः सम्प्रीतः परां मुदमथागमम् ॥ ६४ ॥
 तदारभ्य परं जाने देवीमाहात्म्यमुत्तमम् ।
 अधुनापि हि देवर्षे श्रुतं तव मुष्माभुजात् ॥ ६५ ॥
 अतो भागवतं देव्यास्त्वमेव श्रावय प्रभो ।
 मद्भाग्यादेव देवर्षे सश्रान्तोऽसि दयानिधे ॥ ६६ ॥
 वसुदेववयः श्रुत्वा नारदः प्रीतमानसः ।
 सुदिने शुभनक्षत्रे कथारम्भमथाकरोत् ॥ ६७ ॥
 कथाविघ्नविघातार्थं द्विजा जेपुर्नवाक्षरम् ।
 मार्कण्डेयपुराणोक्तं पेठुर्देव्याः स्तवं तथा ॥ ६८ ॥
 प्रथमस्कन्धमारभ्य श्रीनारदमुष्पोद्गतम् ।
 शुश्राव वसुदेवश्च भक्त्या भागवतामृतम् ॥ ६९ ॥
 नवमेऽङ्के कथापूर्तौ पुस्तकं वाचकं तथा ।
 प्रसन्नः पूजयामास वसुदेवो मलामनाः ॥ ७० ॥

अथ तत्र बिलस्यान्तः कृष्णजाम्भवतोर्मृधे ।
 कृष्णमुष्टिविनिष्पातश्चथाङ्गो जाम्भवानभूत् ॥ ७१ ॥
 अथागतस्मृतिः सोऽपि भगवन्तं प्रणम्य य ।
 उवाच परया भक्त्या स्वापराधं क्षमापयन् ॥ ७२ ॥
 ज्ञातोऽसि रघुवर्यस्त्वं यद्रोषात् सरिताम्पतिः ।
 क्षोभं जगाम लङ्का य रावणः सानुगो उतः ॥ ७३ ॥
 स एवासि भवान्कृष्ण मदीराभ्यं क्षमस्व भोः ।
 भ्रूळि यत् करणीयं मे भृत्योऽहं तव सर्वथा ॥ ७४ ॥
 श्रुत्वा जाम्भवतो वाचमब्रवीज्जगदीश्वरः ।
 मण्डितोरिड प्राप्ता वयमृक्षपते बिलम् ॥ ७५ ॥
 ऋक्षराजस्ततः प्रीत्या कन्यां जाम्भवतीं निजाम् ।
 ददौ कृष्णाय सम्भूज्य स्यमन्तकमणिं तथा ॥ ७६ ॥
 स तां पत्नीं समादाय मणिं कण्ठे तथादधत् ।
 अभिमन्त्र्यर्क्षराज्यं प्रतस्थे द्वारकां प्रति ॥ ७७ ॥
 कथासामाप्तिदिवसे वसुदेव उदारधीः ।
 ब्राह्मणान् भोजयामास दक्षिणाभिरतोषयत् ॥ ७८ ॥
 आशीर्वाचं प्रयुञ्जाना द्विजा यत्समये हरिः ।
 आजगाम क्षणे तस्मिन् पत्न्या सह मणिं दधत् ॥ ७९ ॥
 भार्यया सङ्घितं कृष्णं वसुदेवपुरोगमाः ।
 दृष्ट्वा उषाश्रुपूर्णाक्षाः समवापुः परां मुदम् ॥ ८० ॥
 देवर्षिर्नारदश्चाथ कृष्णागमनदर्षितः ।
 आमन्त्र्य वसुदेवं य कृष्णं ब्रह्मसभां ययौ ॥ ८१ ॥
 उरिचरितमिदं यत्कीर्तितं दुर्यशोर्ध्रं
 पतति विमलभक्त्या शुद्धचित्तः शृणोति ।
 स भवति सुभपूर्णाः सर्वदा सिद्धकामो
 जगति य वपुषोऽन्ते मुक्तिमार्गं लभेभ्य ॥ ८२ ॥
 इति श्रीस्कन्दपुराणे मानसभाष्ये श्रीमद्देवीभागवतमाहात्म्ये

वसुधैवस्य देवीभागवतनवाह-श्रवणात्पुत्रप्राप्तिवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ०.२॥

०.३ देवीभागवतमाहात्म्यम् । तृतीयोऽध्यायः । देवीभागवत-नवाहश्रवणाद् षष्ठायाः
पुंस्त्वप्राप्तिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अथेतिहासमन्यस्य शृणुष्वं मुनिसत्तमाः ।

देवीभागवतस्यास्य माहात्म्यं यत्र गीयते ॥ १ ॥

अेकदा कुम्भयोनिस्तु लोपामुद्रापतिर्मुनिः ।

गत्वा कुमारमभ्यर्च्य पप्रच्छ विविधाः कथाः ॥ २ ॥

स तस्मै भगवान् स्कन्दः कथयामास भूरिशः ।

दानतीर्थव्रतादीनां माहात्म्योपचिताः कथाः ॥ ३ ॥

वाराणस्याश्च माहात्म्यं मण्डिकार्णोभवं तथा ।

गङ्गायाश्चापि तीर्थानां वर्णितं भुविस्तस्मिन् ॥ ४ ॥

श्रुत्वाथ स मुनिः प्रीतः कुमारं भूरिवर्यसम् ।

पुनः पप्रच्छ लोकानां छितार्थं कुम्भसम्भवः ॥ ५ ॥

अगस्त्य उवाच ।

भगवंस्तारकाराते देवीभागवतस्य तु ।

माहात्म्यं श्रवणे तस्य विधिं यापि वद प्रभो ॥ ६ ॥

देवीभागवतं नाम पुराणं परमोत्तमम् ।

त्रैलोक्यजननी साक्षाद् गीयते यत्र शाश्वती ॥ ७ ॥

स्कन्द उवाच ।

श्रीभागवतमाहात्म्यं को वक्तुं विस्तरात् क्षमः ।

शृणु सङ्क्षेपतो ब्रह्मन् कथयिष्यामि साम्प्रतम् ॥ ८ ॥

या नित्या सखिदानन्दरूपिणी जगदम्बिका ।

साक्षात् समाश्रिता यत्र भुक्तिमुक्तिप्रदायिनी ॥ ९ ॥

अतस्तद्गाङ्गामयी मूर्तिर्देवीभागवते मुने ।

पठनाच्छ्रवणाद्यस्य न किञ्चिद्विदुर्लभम् ॥ १० ॥

आसीद्विवस्वतः पुत्रः श्राद्धदेव इति श्रुतः ।

सोऽनपत्योऽकरोदिति वसिष्ठानुमतो नृपः ॥ ११ ॥

ढोतारं प्रार्थयामास श्रद्धाय दयिता मनोः ।

कन्या भवतु मे ब्रह्मंस्तथोपायो विधीयताम् ॥ १२ ॥

मनसा चिन्तयन् ढोता कन्यामेवाजुढोद्धविः ।

ततस्तद्व्यभिचारेण कन्येला नाम याभवत् ॥ १३ ॥

अथ राजा सुतां दृष्ट्वा प्रोवाच विमना गुरुम् ।

कथं सङ्कल्पवैषम्यमिड जातं प्रभो तव ॥ १४ ॥

तश्छुत्वा स मुनिर्दध्यौ ज्ञात्वा ढोतुर्व्यतिक्रमम् ।

ईश्वरं शरणं यात ढलायाः पुंस्त्वकाम्यया ॥ १५ ॥

मुनेस्तपःप्रभावाच्च परेशानुग्रहात्तथा ।

पश्यतां सर्वलोकानामिला पुरुषतामगात् ॥ १६ ॥

गुरुणा कृतसंस्कारः सुदुभ्रोऽथ मनोः सुतः ।

निधिर्भूव विधानां सरितामिव सागरः ॥ १७ ॥

अथ कालेन सुदुभ्रस्तारुण्यं समवाच्य च ।

भृगुयार्थं वनं यातो ढयमारुढ्य सैन्धवम् ॥ १८ ॥

वनाद् वनान्तरं गच्छन् ढडु बभ्राम सानुगः ।

दैवाढधस्ताद्रेमाद्रेः स कुमारो वनं ययौ ॥ १९ ॥

कस्मिंश्चित् समये यत्र भार्ययापार्णया सड ।

अरभदेवदेवस्तु शङ्करो भगवान् मुदा ॥ २० ॥

तदा तु मुनयस्तत्र शिवदर्शनलालसाः ।

आजग्मुरथ तान् दृष्ट्वा गिरिजा प्रीडिताभवत् ॥ २१ ॥

रममाणौ तु तौ दृष्ट्वा गिरिशौ संशितप्रताः ।

निवृत्ता मुनयो जग्मुर्वैकुण्ठनिलयं तदा ॥ २२ ॥

प्रियायाः प्रियमन्विच्छञ्छिवोऽरण्यं शशाप ढ ।

अधारढ्य विशेषोऽत्र पुमान् योषिद् भवेदिति ॥ २३ ॥

तत आरढ्य तं देशं पुरुषा वर्जयन्ति ढि ।

तत्र प्रविष्टः सुदुभ्रो ढभूव प्रमढोत्तमा ॥ २४ ॥

स्त्रीभूताननुगानश्चं वऽवां वीक्ष्य विस्मितः ।
 अथ सा सुन्दरी योषा विच्यार वने वने ॥ २५ ॥
 अेकदा सा जगामाथ बुधस्याश्रमसन्निधौ ।
 दृष्ट्वा तां यारुसर्वाङ्गीं पीनोन्नतपयोधराम् ॥ २६ ॥
 बिम्बोष्ठी कुन्दशनां सुमुष्ठीमुत्पलेक्षणां ।
 अनङ्गशरविद्धाङ्गशकमे भगवान् बुधः ॥ २७ ॥
 सापि तं यकमे सुभ्रूः कुमारं सोमनन्दनम् ।
 ततस्तस्याश्रमेऽवात्सीद्रममाणा बुधेन सा ॥ २८ ॥
 अथ कालेन डियता पुत्रवसमात्मजम् ।
 स तस्यां जनयामास मित्रावरुणसम्भव ॥ २९ ॥
 अथ वर्षेषु यातेषु कदाचित् सा बुधाश्रमे ।
 स्मृत्वा स्वं पूर्ववृत्तान्तं दुःषिता निर्जगाम ॥ ३० ॥
 गुरोरथाश्रमं गत्वा वसिष्ठस्य प्राणम्य तम् ।
 निवेद्य वृत्तं शरणं ययौ पुंस्त्वमभीप्सती ॥ ३१ ॥
 वसिष्ठो ज्ञातवृत्तान्तो गत्वा डैलासपर्वतम् ।
 सम्पूज्य शम्भुं तुष्टाव भक्त्या परमया युतः ॥ ३२ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 नमो नमः शिवायास्तु शङ्कराय कपर्दिने ।
 गिरिजार्धाङ्गदेहाय नमस्ते यन्द्रमौलये ॥ ३३ ॥
 मूडाय सुभद्रे ते नमः डैलासवासिने ।
 नीलकण्ठाय भक्तानां भुक्तिमुक्तिप्रदायिने ॥ ३४ ॥
 शिवाय शिवरूपाय प्रपन्नभयदारिणो ।
 नमो वृषभवाहाय शरण्याय परात्मने ॥ ३५ ॥
 ब्रह्मविष्णुवीशरूपाय सर्गास्थितिलयेषु य ।
 नमो देवाधिदेवाय वरदाय पुरारथे ॥ ३६ ॥
 यज्ञरूपाय यजतां हृलदत्रे नमो नमः ।
 गङ्गाधराय सूर्येन्दुशिषिनेत्राय ते नमः ॥ ३७ ॥
 अेवं स्तुतः स भगवान् प्रादुरासीज्जगत्पतिः ।

वृषाऽडोऽम्बिकोपेतः कोटिसूर्यसमप्रभः ॥ ३८

रजतायलसङ्काशास्त्रिनेत्रश्चन्द्रशेखरः ।

प्राणतं परितुष्टात्मा प्रोवाच मुनिसत्तमम् ॥ ३९ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

वरं वरय विप्रर्षे यत्ते मनसि वर्तते ।

ऽत्युक्तस्तं प्राणभ्येलापुंस्त्वमभ्यर्थयन्मुनिः ॥ ४० ॥

अथ प्रसन्नो भगवानुवाच मुनिसत्तमम् ।

मासं पुमान् स भविता मासं नारी भविष्यति ॥ ४१ ॥

ऽति प्राय वरं शम्भोर्मंडर्षिर्जगदम्बिकाम् ।

वरदानोन्मुष्मी देवीं प्राणनाम मणेश्वरीम् ॥ ४२ ॥

कोटियन्द्रकलाकान्तिं सुस्मितां परिपूजय य ।

तुष्टाव भक्त्या सततमिलायाः पुंस्त्वकाभ्यया ॥ ४३ ॥

जय देवि मडादेवि भक्तानुग्रहकारिणि ।

जय सर्वसुराराध्ये जयानन्तगुणालये ॥ ४४ ॥

नमो नमस्ते देवेशि शरणागतवत्सले ।

जय दुर्गे दुःखलन्त्रि दुष्टद्वैत्यनिषूदनि ॥ ४५ ॥

भक्तिगम्ये मडाभाये नमस्ते जगदम्बिके ।

संसारसागरोत्तारपोतीभूतपदाभ्युज्जे ॥ ४६ ॥

ब्रह्माद्योऽपि विबुधास्त्वत्पादाभ्युज्जेवया ।

विश्वसर्गस्थितिलयप्रभुत्वं समवाप्स्युः ॥ ४७ ॥

प्रसन्ना भव देवेशि यतुर्वर्गप्रदायिनि ।

कस्त्वां स्तोतुं क्षमो देवि केवलं प्राणतोऽस्थलम् ॥ ४८ ॥

अेवं स्तुता भगवती दुर्गा नारायाणी परा ।

भक्त्या वसिष्ठमुनिना प्रसन्ना तत्क्षणादभूत् ॥ ४९ ॥

तदोवाच मडादेवी प्राणतार्तिहरी मुनिम् ।

सुद्युम्नभवनं गत्वा कुरु भक्त्या मदर्शनम् ॥ ५० ॥

सुद्युनं श्रावय प्रीत्या पुराण मत्प्रियङ्करम् ।

देवीभागवतं नाम नवाडोभिर्द्विजोत्तम ॥ ५१ ॥

श्रवणार्णवे सततं पुंस्त्वमस्य भविष्यति ।
 धृत्युक्त्या य तिरोधानं गच्छतः स्म शिवेश्वरौ ॥ ५२ ॥
 वसिष्ठस्तां दिशं नत्वा समागत्याश्रमं निजम् ।
 समाहूय य सुधुम्नं देव्याराधनमादिशत् ॥ ५३ ॥
 आश्विनस्य सिंते पक्षे सम्पूज्य जगदम्बिकाम् ।
 नवरात्रविधानेन श्रावयामास भूपतिम् ॥ ५४ ॥
 श्रुत्वा भक्त्यापि सुधुम्नः श्रीमद्भागवतामृतम् ।
 प्रणाम्याभ्यर्थ्य य गुरुं लेभे पुंस्त्वं निरन्तरम् ॥ ५५ ॥
 राज्यासनेऽभिषिक्तस्तु वसिष्ठेन मर्द्धिणा ।
 भुवं शशास धर्मोऽप्राजश्रैवानुरञ्जयन् ॥ ५६ ॥
 श्रेयं य विविधैर्यज्ञैः सम्पूर्णवरदक्षिणैः ।
 पुत्रेषु राज्यं सन्दिश्य प्राप देव्याः सलोकताम् ॥ ५७ ॥
 धृति कथितमशेषं सेतिलासं य विप्रा
 यद्वि पठति सुभक्त्या मानवो वा शृणोति ।
 स धृष्ट सफलकामान् प्राप्य देव्याः प्रसादात्
 परममृतमथान्ते याति देव्याः सलोकम् ॥ ५८ ॥
 धृति श्रीस्कन्दयुराणे मानसप्राज्ञे श्रीमद्देवीभागवतमाहात्म्ये
 देवीभागवत-नवाहश्रवणार्णवे धृष्टायाः पुंस्त्वप्राप्तिवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ०.३ ॥

०.४ देवीभागवतमाहात्म्यम् । अतुर्थोऽध्यायः । रैवतनामकमनुपुत्रोत्पत्तिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 धृति श्रुत्वा कथां दिव्यां विचित्रां कुम्भसम्भवः ।
 शूश्रूषुः पुनराहं विशाभं विनयान्वितः ॥ १ ॥
 अगस्त्य उवाच ।
 देवसेनापते देव विचित्रेयं श्रुता कथा ।
 पुनरन्यज्ज माहात्म्यं वद भागवतस्य मे ॥ २ ॥
 स्कन्द उवाच ।
 मित्रावरुणसम्भूत मुने शृणु कथामिमाम् ।

यत्रैकदेशमहिमा प्रोक्तो भागवतस्य तु ॥ ३ ॥
 वार्यते धर्मविस्तारो गायत्रीमधिकृत्य च ।
 गायत्र्या महिमा यत्र तद् भागवतमिष्यते ॥ ४ ॥
 भगवत्या षट् यस्मात्तस्मात् भागवतं विदुः ।
 ब्रह्मविष्णुशिवाराध्या परा भगवती हि सा ॥ ५ ॥
 ऋतवागिति विख्यातो मुनिरासीन्महामतिः ।
 तस्यपुत्रोऽभवत्काले गाण्डान्ते पौषण्णान्तिमे ॥ ६ ॥
 स तस्य जातकर्मादिक्रियाश्चक्रे यथाविधि ।
 यूजोपनयनादींश्च संस्कारानपि सोऽकरोत् ॥ ७ ॥
 यत आरभ्य जातोऽसौ पुत्रस्तस्य महात्मनः ।
 तत एवाथ स मुनिः शोकरोगाकुलोऽभवत् ॥ ८ ॥
 रोषलोभपरीतात्मा तथा मातापि तस्य च ।
 बहुरोगार्हिता नित्यं श्रुत्या दुःष्प्रीकृता भृशम् ॥ ९ ॥
 ऋतवाङ् स मुनिश्चिन्तामवाप भृशदुःषितः ।
 किमेतत् कारणं जातं पुत्रो मेऽत्यन्तदुर्मतिः ॥ १० ॥
 कस्यचिन्मुनिपुत्रस्य भवात् पत्नीं जडार च ।
 मेने शिक्षां पितुर्नासौ न य मातुर्विमूढधीः ॥ ११ ॥
 ततो विषण्णयित्तस्तु ऋतवागब्रवीद्विदम् ।
 अपुत्रता वरं नृणां न कदाचित् कुपुत्रता ॥ १२ ॥
 पितृन् कुपुत्रः स्वयर्तान्निरये पातयत्यपि ।
 यावज्जिवेत् सदा पित्रोः केवलं दुःखदायकः ॥ १३ ॥
 पित्रोर्दुःभाय धिगज्जन्म कुपुत्रस्य य पापिनः ।
 सुदृष्टं नोपकाराय नापकाराय वैशिणाम् ॥ १४ ॥
 धन्यास्ते मानवा लोके सुपुत्रो यद्गृहे स्थितः ।
 परोपकारशीलश्च पितुर्मातुः सुभावलः ॥ १५ ॥
 कुपुत्रेण कुलं नष्टं कुपुत्रेण लतं यशः ।
 कुपुत्रेणैव यामुत्र दुःखं निरययातनाः ॥ १६ ॥

कुपुत्रेणान्वयो नष्टो जन्म नष्टे कुभार्यया ।
कुभोजनेन दिवसः कुमित्रेण सुष्पं कुतः ॥ १७ ॥

स्कन्द उवाच ।
अवं दृष्टस्य पुत्रस्य दृष्टैराचरणैर्मुनि ।
ताप्यमानोऽनिशं काले गत्वा गर्गमपृच्छत ॥ १८ ॥

ऋतवागुवाच ।
भगवंस्त्वामलं प्रष्टुमिच्छामि वद तत् प्रभो ।
ज्योतिश्शास्वस्य चाचार्यं पुत्रदौःशील्यकारणम् ॥ १९ ॥

गुरुशुश्रूषया वेदा अधीता विधिवन्मया ।
ब्रह्मचारिप्रतं तीर्त्वा विवाहो विधिवत् कृतः ॥ २० ॥

भार्यया सल गार्हस्थ्यधर्मश्चानुष्ठितोऽनिशम् ।
पञ्चयज्ञविधानं य मयाकारि यथाविधि ॥ २१ ॥

नरकाद् भिष्यता विप्र न तु कामसुभेच्छया ।
गर्भाधानं य विधिवत् पुत्रप्राप्त्यै मया कृतम् ॥ २२ ॥

पुत्रोऽयं मम दौषेण मातुर्दौषेण वा मुने ।
जातो दुःभावलः पित्रोर्दुःशीलो बन्धुशोकेः ॥ २३ ॥

अेतन्निशम्य वचनं गर्गाचार्यो मुनेस्तदा ।
वियार्यं सर्वं तद्धेतुं ज्योतिर्विद्वायमब्रवीत् ॥ २४ ॥

गर्ग उवाच ।
मुने नैवापराधस्ते न मातुर्न कुलस्य य ।
रेवत्यन्तं तु गण्डान्तं पुत्रदौःशील्यकारणम् ॥ २५ ॥

दृष्टे काले यतो जन्म पुत्रस्य तव भो मुने ।
तेनैव तव दुःभाय नान्यो हेतुर्मनागपि ॥ २६ ॥

तद्दुःभशान्तये ब्रह्मज्जगतां मातरं शिवाम् ।
समाराधय यत्नेन दुर्गां दुर्गतिनाशिनीम् ॥ २७ ॥

गर्गस्य वचनं श्रुत्वा ऋतवाङ् क्रीधमूर्च्छितः ।
रेवतीं तु शशापासौ व्योम्नः पततु रेवती ॥ २८ ॥

दत्ते शापे तु तेनाथ पूषणो भञ्ज पपात पात् ।

कुमुदाद्रौ भासमानं सर्वलोकस्य पश्यतः ॥ २९ ॥

प्यातो रैवतकश्चाभूत्तत्पातात् कुमुदाचलः ।

अतीव रमणीयश्च ततः प्रभृति सोऽप्यभूत् ॥ ३० ॥

दत्त्वा शापं य रैवत्यै गर्गोक्तविधिना मुनिः ।

समाराध्याम्बिकां देवीं सुभसौभाग्यभागभूत् ॥ ३१ ॥

स्कन्द उवाच ।

रैवत्यृक्षस्य यत् तेजस्तस्माज्जता तु कन्यका ।

रूपेणाप्रतिमा लोके द्वितीया श्रीरिवाभवत् ॥ ३२ ॥

अथ तां प्रमुच्यः कन्यां रैवतीकान्तिसम्भवाम् ।

दृष्ट्वा नाम यकारास्या रैवतीति मुदा मुनिः ॥ ३३ ॥

निन्येऽथ स्वाश्रमे यैनां पोषयामास धर्मतः ।

ब्रह्मर्षिः प्रमुच्यो नाम कुमुदाद्रौ सुतामिव ॥ ३४ ॥

अथ कालेन य प्रौढां दृष्ट्वा तां रूपशालिनीम् ।

स मुनिश्चिन्तयामास कोऽस्या योग्यो वरो भवेत् ॥ ३५ ॥

बहुधान्वेषयस्तस्या नासासाद्योचितं पतिम् ।

ततोऽग्निशालां संविश्य मुनिस्तुष्टाव पावकम् ॥ ३६ ॥

कन्यावरं तदाशंसत्प्रीतस्तमपि उव्यवाट् ।

धर्मिष्ठो बलवान् वीरः प्रियवागपराजितः ॥ ३७ ॥

दुर्दमो भविता भर्ता मुनेऽस्याः पृथिवीपतिः ।

एति श्रुत्वा वयो वहेः प्रसन्नोऽभून्मुनिस्तदा ॥ ३८ ॥

दैवाद्यापेटकव्याजात् तत्क्षणादागतो नृपः ।

दुर्दमो नाम मेधावी तस्याश्रमपटं मुनेः ॥ ३९ ॥

पुत्रो विक्रमशीलस्य बलवान् वीर्यवत्तरः ।

कालिन्दीजठरे जातः प्रियव्रतकुलोद्भवः ॥ ४० ॥

मुनेराश्रममाविश्य तमदृष्ट्वा मडामुनिम् ।

आमन्थ्य तां प्रिये येति रैवतीं पृष्टवान् नृपः ॥ ४१ ॥

राजोवाच ।

महर्षिर्भगवानस्मादाश्रमात् क्व गतः प्रिये ।

तत्पादौ द्रष्टुमिच्छामि वद कल्याणि तत्त्वतः ॥ ४२ ॥

कन्योवाच ।

अग्निशालामुपगतो महाराज महाभुनिः ।

निश्चकामाश्रमात् तूर्णं राज्ञाप्याकर्ण्य तद्ग्रथः ॥ ४३ ॥

अथाग्निशालाद्वारस्थं राजानं दृष्टमं भुनिः ।

राजलक्षणसंयुक्तमपश्यत् प्रश्रयानतम् ॥ ४४ ॥

प्रणनाम य तं राजा भुनिः शिष्यमुवाच ७ ।

गौतमानीयतामर्धमर्धयोग्योऽस्ति भूपतिः ॥ ४५ ॥

आगतश्चिरकालेन जामातेति विशेषतः ।

धृत्युक्त्यार्धं ददौ तस्मै सोऽपि जग्राह चिन्तयन् ॥ ४६ ॥

मुनिरासनमासीनं गृहीतार्धं य भूपतिम् ।

आशीर्भिरभिनन्दाथ कुशलं याप्यपृच्छत ॥ ४७ ॥

अपि ऽनामयं राजन् बले कोशे सुलुत्सु य ।

भृत्येऽमात्ये पुरे देशे तथात्मनि जनाधिप ॥ ४८ ॥

भार्यास्ति ते कुशलिनी यतः सात्रैव तिष्ठति ।

अतो न पृच्छाम्यस्यास्ते यान्यासां कुशलं वद ॥ ४९ ॥

राज्ञोवाच ।

भगवंस्त्वत्प्रसादेन सर्वत्रानामयं मम ।

अेतत् कुतूहलं ब्रह्मन् मद्भार्या कात्र विद्यते ॥ ५० ॥

ऋषिरुवाच ।

रेवती नाम ते भार्या इषोषाप्रतिमा भुवि ।

विद्यतेऽत्र कथं पत्नीं तां न वेत्सि महीपते ॥ ५१ ॥

राज्ञोवाच ।

सुभद्राद्यास्तु या भार्या मम सन्ति गृहे विभो ।

जानामि तास्तु भगवन् नैव जानामि रेवतीम् ॥ ५२ ॥

ऋषिरुवाच ।

प्रियेति साम्प्रतं राजंस्त्वयोक्ता या महाभते ।

सा विस्मृता क्षणादेव या ते श्लाघ्यतमा प्रिया ॥ ५३ ॥

राजोवाय ।

त्वयोक्तं यन्मृषा तनो तथैवामन्त्रिता मया ।
मुने दृष्टो न मे भावः कोपं मा कर्तुमर्हसि ॥ ५४ ॥

ऋषिरुवाच ।

राजन्नुक्तं त्वया सत्यं न भावो दूषितस्तव ।
वह्निना प्रेरितेनेत्थं भवता व्याहृतं वयः ॥ ५५ ॥

अद्य पृथो मया वह्निः कोऽस्या भर्ता भविष्यति ।
तेनोक्तं दृढमो राजा भवितास्याः पतिर्धुवम् ॥ ५६ ॥

तदादत्स्व मया दत्ताभिमां कन्यां महीपते ।
प्रियेत्यामन्त्रिता पूर्वं मा विचारं कुरुष्व भोः ॥ ५७ ॥

श्रुत्वैतत्सोऽभवत्तूष्णीं चिन्तयन् मुनिभाषितम् ।
वैवाहिकं विधिं तस्य मुनिः कर्तुं समुद्यतः ॥ ५८ ॥

अथोद्यतं विवाहाय दृष्ट्वा कन्याभ्रवीन्मुनिम् ।
रेवत्यृक्षे विवाहो मे तात कर्तुं त्वमर्हसि ॥ ५९ ॥

ऋषिरुवाच ।

वत्से विवाहयोग्यानि सन्त्यन्यक्षांशि भूरिशः ।
रेवत्यां कथमुद्गाहः पौषशभं न द्विवि स्थितम् ॥ ६० ॥

कन्योवाच ।

रेवत्यृक्षं विना डालो भमोद्गाहोचितो न हि ।
अतः सम्प्रार्थयाम्येतद्विवाहं पौषशभे कुरु ॥ ६१ ॥

ऋषिरुवाच ।

ऋतवाङ्मुनिना पूर्वं रेवतीभं निपातितम् ।
भान्तरे येन्न ते प्रीतिर्विवाहः स्यात् कथं तव ॥ ६२ ॥

कन्योवाच ।

तपः किं तप्तवानेक ऋतवागेव डेवलम् ।
भवता किं तपो नेदृङ् तप्तं वाल्कायमानसैः ॥ ६३ ॥

जगत्स्रष्टुं समर्थस्त्वं वेद्म्यहं ते तपोभलम् ।
रेवत्यृक्षं द्विवि स्थाप्य भमोद्गाहं पितः कुरु ॥ ६४ ॥

ऋषिरुवाच ।

अेवं भवतु भद्रं ते यथैव त्वं ब्रवीषि माम् ।
त्वत्कृते सोममार्गेऽलं स्थापयाम्यद्ये पौष्याभम् ॥ ६५ ॥

स्कन्द उवाच ।

अेवमुक्त्वा मुनिस्तूर्णं पौष्याभं स्वतपोभवात् ।
यथापूर्वं तथा यङ्के सोममार्गे घटोद्भव ॥ ६६ ॥

रेवतीनाम्नि नक्षत्रे विवाहविधिना मुनिः ।
रेवतीं प्रददौ राज्ञे दृढमाय मलात्मने ॥ ६७ ॥

कृत्वा विवाहं कन्याया मुनी राजानमब्रवीत् ।
किं ऽभिलषितं वीर वद तत्पूरयाम्यलम् ॥ ६८ ॥

राजोवाच ।

मनोः स्वायम्भुवस्थां वंशे जातोऽस्मि हे मुने ।
मन्वन्तराधिपं पुत्रं त्वत्प्रसादाख्य कामये ॥ ६९ ॥

मुनिरुवाच ।

यथैषा कामना तेऽस्ति देव्या आराधनं कुरु ।
भविष्यत्येव ते पुत्रो मनुर्मन्वन्तराधिपः ॥ ७० ॥

देवीभागवतं नाम पुराणं यत्तु पञ्चमम् ।
पञ्चकृत्वस्तु तच्छ्रुत्वा लक्ष्यसेऽभिमतं सुतम् ॥ ७१ ॥

रेवत्यां रैवतो नाम पञ्चमो भविता मनुः ।
वेदविस्थास्त्रतत्त्वज्ञो धर्मवानपराजितः ॥ ७२ ॥

धृत्युक्तो मुनिना राजा प्रणम्य मुदितो मुनिम् ।
भार्यया सह मेधावी जगाम नगरे निजम् ॥ ७३ ॥

पितृपैतामहं राज्यं यकार स मलामतिः ।
पालयामास धर्मात्मा प्रजाः पुत्रानिवौरसान् ॥ ७४ ॥

अेकदा लोमशो नाम मलात्मा मुनिरागतः ।
प्रणिपत्य तमत्पर्य्यं प्राञ्जलिश्चाब्रवीन्नृपः ॥ ७५ ॥

राजोवाच ।

भगवंस्त्वत्प्रसादेन श्रोतुमिच्छामि भो मुने ।

देवीभागवतं नाम पुराणं पुत्रविप्सया ॥ ७६ ॥

श्रुत्वा वाचं प्रजाभर्तुः प्रीतः प्रोवाच लोमशः ।

धन्योऽसि राजंस्ते भक्तिर्जाता त्रैलोक्यमातरि ॥ ७७ ॥

सुरासुरनराराध्या या परा जगदम्बिका ।

तस्यां येद्भक्तिरुत्पन्ना कार्यसिद्धिर्भविष्यति ॥ ७८ ॥

अतस्त्वां श्रावयिष्यामि श्रीमद्भागवतं नृप ।

यस्य श्रवणमात्रेण न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥ ७९ ॥

धृत्युक्त्या सुदिने ब्रह्मन् कथारम्भमथाकरोत् ।

पञ्चकृत्वः स शुश्राव विधिवद्भार्यया सः ॥ ८० ॥

समाप्तिदिवसे राजा पुराणञ्च मुनिं तथा ।

पूजयामास धर्मात्मा मुदा परमया युतः ॥ ८१ ॥

लुत्वा नवार्णमन्त्रेण भोजयित्वा कुमारिकाः ।

वाऽवांश्च सपत्नीकान्दक्षिणाभिरतोषयत् ॥ ८२ ॥

अथ कालेन क्रियता भगवत्याः प्रसादतः ।

गर्भं दधार सा राज्ञी लोककल्याणकारकम् ॥ ८३ ॥

पुण्येऽथ समये प्राप्ते ग्रहैः सुस्थानसङ्गतैः ।

सर्वमङ्गलसम्पन्ने रेवती सुषुवे सुतम् ॥ ८४ ॥

श्रुत्वा पुत्रस्य जननं स्नात्वा राजा मुदान्वितः ।

स सुवर्णाम्भसा यङ्के जातकर्मादिकाः क्रियाः ॥ ८५ ॥

यथाविधि य दानानि दत्त्वा विप्रानतोषयत् ।

कृतोपनयनं राजा साङ्गान्वेदानपाठयत् ॥ ८६ ॥

सर्वविधानिधिर्जातो धर्मिष्ठोऽस्त्रविदां वरः ।

धर्मस्य वक्ता कर्ता य रैवतो नाम वीर्यवान् ॥ ८७ ॥

नियुक्तवानथ ब्रह्मा रैवतं मानवे पदे ।

मन्वन्तराधिपः श्रीमान् गां शशास स धर्मतः ॥ ८८ ॥

धृत्यं देव्याः प्रभावोऽयं सङ्क्षेपेणोपवर्णितः ।

पुराणस्य य माहात्म्यं को वक्तुं विस्तरात्क्षमः ॥ ८९ ॥

सूत उवाच ।

कुम्भयोनिस्तु माहात्म्यं विधिं भागवतस्य च ।
श्रुत्वा कुमारं याभ्यर्थ्यं स्वाश्रमं पुनराययौ ॥ ९० ॥

एतं मया भागवतस्य विप्रा
माहात्म्यमुक्तं भवतां समक्षम् ।
शृणोति भक्त्या पठतीह भोगान्
भुक्त्यापिलान्भुक्तिमुपैति यान्ते ॥ ९१ ॥

एति श्रीस्कन्दपुराणे मानसभाष्ये श्रीमद्देवीभागवतमाहात्म्ये
रैवतनामकमनुपुत्रोत्पत्तिवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ०.४ ॥

०.५ देवीभागवतमाहात्म्यम् । पञ्चमोऽध्यायः । देवीभागवत-श्रवणविधिवर्णनम् ।

ऋषय इत्युः ।

सूत सूत महाभाग श्रुतं माहात्म्यमुत्तमम् ।
अधुना श्रोतुमिच्छामः पुराणश्रवणे विधिम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

श्रूयतां मुनयः सर्वे पुराणश्रवणे विधिम् ।
नराणां शृण्वतां येन सिद्धिः स्यात्सर्वकामिकी ॥ २ ॥

आदौ दैवज्ञामाढ्यं मुहूर्तं कल्पयेत्सुधीः ।
आरभ्य शुचिमासं तु मासषट्कं शुभावलम् ॥ ३ ॥

हस्ताग्निमूलपुष्यर्क्षे ब्रह्ममैत्रेन्दुवैष्णवे ।
सत्तियौ शुभवारे च पुराणश्रवणं शुभम् ॥ ४ ॥

गुरुभाद्रेदवेदाब्जशराङ्गाब्धिगुणैः क्मात् ।
धर्मानिरिन्दिराप्रप्तिः कथासिद्धिः परं सुभम् ॥ ५ ॥

पीडाथ भूपतिभयं ज्ञानप्राप्तिः क्मात्फलम् ।
पुराणश्रवणे चकं शोधयेच्छिवभाषितम् ॥ ६ ॥

अथवा प्रीतये देव्या नवरात्रयतुष्टये ।
शृणुयादन्यमासेऽपि त्रिविवारक्षशोधिते ॥ ७ ॥

सम्भारं तादृशं कार्यं विवाहादौ च यादृशम् ।
नवाडयज्ञे याप्यस्मिन्विधेयं यत्नतो बुधैः ॥ ८ ॥
सहाया बलवः कार्यं दम्भलोभविवर्जिताः ।

यतुराश्च वदान्याश्च देवीभक्तिपरा नराः ॥ ९
 प्रेष्ट्या यत्नेन वार्तयं देशे देशे जने जने ।
 आगन्तव्यमिडावश्यं कथा देव्या भविष्यति ॥ १०
 सौराश्च गाणपत्याश्च शैवाः शाक्ताश्च वैष्णवाः ।
 सर्वेषामपि सेव्येयं यतो देवाः सशक्तयः ॥ ११
 श्रीमद्देवीभागवतपीयूषरसलोलुपैः ।
 आगन्तव्यं विशेषेण कथार्यं प्रेमतत्परैः ॥ १२
 ब्राह्मणैश्चाथ यो वेदाः स्त्रियश्चाश्रमिणस्तथा ।
 सकामाश्चापि निष्कामाः पातव्यं तैः कथामृतम् ॥ १३
 नावकाशः कदाचित्स्यान्नवाडश्रवणोऽपि तैः ।
 आगन्तव्यं यथाकालं यज्ञे पुण्या क्षणस्थितिः ॥ १४ ॥
 विनयेनैव कर्तव्यमेवमाकारणं नृणाम् ।
 आगतानाञ्च कर्तव्यं वासस्थानं यथोचितम् ॥ १५ ॥
 कथास्थानं प्रकर्तव्यं भूमौ मार्जनपूर्वकम् ।
 लेपनं गोमयेनाथ विशालायां मनोरमम् ॥ १६ ॥
 कार्यस्तु माण्डपो रभ्यो रम्भास्तम्भोपशोभितः ।
 वितानमुपरिष्ठात्तु पताकाध्वजराजितः ॥ १७ ॥
 वक्तुश्चैवासनं दिव्यं सुष्पास्तरणसंयुतम् ।
 रथितव्यं प्रयत्नेन प्राङ्मुपं वाप्युदङ्मुपम् ॥ १८ ॥
 यथोचितानि कुर्वीत श्रोतृणामासनानि य ।
 नृणां चैवाथ नारीणां कथाश्रवणोत्तमे ॥ १९ ॥
 वाग्मी दान्तश्च शास्त्रज्ञो देव्याराधनतत्परः ।
 ध्यालुर्निस्यूढो दक्षो धीरो वक्तोत्तमो मतः ॥ २० ॥
 ब्रह्मण्यो देवताभक्तः कथारसपरायणः ।
 उदारोऽलोलुपो नम्रः श्रोता हिंसादिवर्जितः ॥ २१ ॥
 पाप्मण्डनिरतो लुब्धः स्त्रैणो धर्मध्वजस्तथा ।
 निष्ठुरः क्रोधनो वक्ता देवीयज्ञे न शस्यते ॥ २२ ॥
 संशयश्छेदनायैकः पण्डितश्च तथागुणः ।
 श्रोतृबोधकृद्व्यग्रः कार्यो वक्तुः सहायकृत् ॥ २३ ॥

मुहूर्तदिवसादवाग्वक्तृश्रोत्रादिभिर्जनैः ।
 कर्तव्यं क्षौरकर्मादि ततो नियमकल्पनम् ॥ २४ ॥
 अरुणोदयवेलायां स्नायाच्छौचं विधाय च ।
 सस्थातर्पणकार्यञ्च नित्यं सङ्केपतश्चरेत् ॥ २५ ॥
 कथाश्रवणयोग्यत्वसिद्धये गाश्च दापयेत् ।
 समस्तविघ्नहर्तारमादौ गणपतिं यजेत् ॥ २६ ॥
 कलशांश्चापि संस्थाप्य पूजयेत्तत्र दिग्भवान् ।
 वटुकं क्षेत्रपालञ्च योगिनीमर्तुकास्तथा ॥ २७ ॥
 तुलसीञ्चापि सम्पूज्य त्रिडान्विषणञ्च शङ्करम् ।
 नवाक्षरेण मनुना पूजयेज्जगदम्बिकाम् ॥ २८ ॥
 सर्वोपचारैः सम्पूज्य श्रीभागवतपुस्तकम् ।
 श्रीदेव्या वाङ्मयी मूर्तिं यथावच्छोभनाक्षरम् ॥ २९ ॥
 कथाविघ्नोपशान्त्यर्थं वृणुयात्पञ्च वाऽवान् ।
 जाप्यो नवार्णमन्त्रस्तैः पाठ्यः सप्तशतीस्तवः ॥ ३० ॥
 प्रदक्षिणमस्कारान्कृत्वान्ते स्तुतिमाचरेत् ।
 कात्यायनि मडामाये भवानि भुवनेश्वरि ॥ ३१ ॥
 संसारसागरे मग्नं मामुद्धर कृपामये ।
 ब्रह्मविष्णुशिवाराध्ये प्रसीद जगदम्बिके ॥ ३२ ॥
 मनोऽभिलषितं देवि वरं देहि नमोऽस्तु ते ।
 एति सम्प्रार्थ्य शृणुयात्कथां नियतमानसः ॥ ३३ ॥
 वक्तारञ्चापि सम्पूज्य व्यासबुध्या यतात्मवान् ।
 मात्यालङ्कारवस्त्राद्यैः सम्भूष्य प्रार्थयेच्च तम् ॥ ३४ ॥
 सर्वशास्त्रेतिहासज्ञा व्यासरूप नमोऽस्तु ते ।
 कथायन्द्रोदयेनान्तस्तमःस्तोमं निराकुरु ॥ ३५ ॥
 तदत्रे तु नवाहान्तं कर्तव्या नियमास्तदा ।
 विप्रादीनुपवेश्यादौ सम्पूज्योपविशेत्स्वयम् ॥ ३६ ॥
 श्रोतव्यं सावधानेन यतुर्वर्गकृपासये ।
 गृहपुत्रकलत्रासधनचिन्तामपास्य च ॥ ३७ ॥

सूर्योदयं समारभ्य किञ्चित्सूर्योदवशेषिते ।
मुहूर्तमात्रं विश्रम्य मध्याह्ने वाययेत्सुधीः ॥ ३८ ॥
मलमूत्रजयायैषां लघु भोजनमिष्यते ।
उविष्यान्नं वरं भोज्यं सङ्कटेव कथार्थिना ॥ ३९ ॥
अथवा स्यात्कृत्वा लारी पयोभुवा धृताशनः ।
यथा स्यान्न कथाविघ्नस्तथा कार्यं विचक्षणैः ॥ ४० ॥
कथाश्रवणनिष्ठानां वक्ष्यामि नियमं द्विजः ।
ब्रह्मविष्णुमहेशानां मध्ये ये भेददर्शिनः ॥ ४१ ॥
देवीभक्तिविहीना ये पापपुत्रा हिंसकाः भलाः ।
विप्रदुष्टो नास्तिका ये न ते योग्याः कथाश्रवे ॥ ४२ ॥
ब्रह्मस्वदरशो लुब्धाः परदारधनेषु च ।
देवस्वदरशो तेषां नाधिकारः कथाश्रवे ॥ ४३ ॥
ब्रह्मचारी च भूशायी सत्यवक्ता जितेन्द्रियः ।
कथासामग्रीं भुञ्जत पत्रावल्यां यतात्मवान् ॥ ४४ ॥
वृन्ताङ्ग्य कलिन्द्य तैल्य द्विदलं मधु ।
दङ्गमन्नं पर्युषितं भावदुष्टं त्यजेद् प्रती ॥ ४५ ॥
आमिष्यञ्च मसूरान्नमुदक्यादृष्टमेव च ।
रसोऽनं मूलकं हिङ्गुं पलाण्डुं गृञ्जनं तथा ॥ ४६ ॥
कूष्माण्डं नलिकाशाकं न भुञ्जत कथाप्रती ।
कामं क्रोधं मदं लोभं दम्भं मानञ्च वर्जयेत् ॥ ४७ ॥
विप्रभ्रुकृतितप्रात्यश्रपाक्यवनान्त्यजैः ।
उदक्यया वेदभाष्यैर्न वदेधः कथाप्रती ॥ ४८ ॥
वेदगोगुरुविप्राणां स्त्रीराज्ञां मडतां तथा ।
देवानां देवभक्तानां न निन्द्यां शृणुयादपि ॥ ४९ ॥
विनयं यार्जवं शौचं दयां च मितभाषणम् ।
उदारं मानसञ्चैव कुर्यादस्तु कथावती ॥ ५० ॥
श्वित्री कुष्ठी क्षयी रुग्णो भाग्यहीनश्च पापकृत् ।

दृष्टिश्चानपत्यश्च भक्त्येमां शृणुयात्कथाम् ॥ ५१ ॥

वन्ध्या वा काकवन्ध्या वा दुर्लगा वा मृतार्लका ।

पतद्गर्भाङ्गना या य ताभिः श्राव्या तथा कथा ॥ ५२ ॥

धर्मार्थकामभोक्षांश्च यो वाञ्छति विना श्रमम् ।

भगवत्या भागवतं श्रोतव्यं तेन यत्नतः ॥ ५३ ॥

कथादिनानि यैतानि नवयज्ञैः समानि हि ।

तेषु दत्तं हुतं जममनन्तकृलदं भवेत् ॥ ५४ ॥

अेवं व्रतं नवाहं तु कृत्वोद्यापनमाचरेत् ।

महाष्टमीव्रतं यद्भक्त्या कार्यं कृत्वेषुभिः ॥ ५५ ॥

निष्कामाः श्रवणेनैव पूता मुक्तिं व्रजन्ति हि ।

भोगभोक्षप्रदा नृणां यतो भगवती परा ॥ ५६ ॥

पुस्तकस्य च वक्तुश्च पूजा कार्या तु नित्यशः ।

वक्त्रा दत्तं प्रसादं तु गळीयाद्भक्तिपूर्वकम् ॥ ५७ ॥

कुमारीः पूजयेन्नित्यं भोजयेत्पार्थयेच्च यः ।

सुवासिनीश्च विप्रांश्च तस्य सिद्धिर्न संशयः ॥ ५८ ॥

गायत्र्या नाम साहस्रं समाप्तावथ वा पठेत् ।

विष्णोर्नामिसहस्रञ्च सर्वदोषोपशान्तये ॥ ५९ ॥

यस्य स्मृत्या य नामोक्त्या तपोयज्ञाडियादिषु ।

न्यूनं सम्पूर्णातां याति तस्माद्विष्णुञ्च कीर्तयेत् ॥ ६० ॥

देष्याः सप्तशतीमन्त्रैः समाप्तौ लोममाचरेत् ।

देवीमाहात्म्यमूलेन नवार्णामनुनाथवा ॥ ६१ ॥

गायत्र्या त्वथवा लोमः पायसेन ससर्पिषा ।

यतो भागवतं त्वेतद् गायत्रीमयमीरितम् ॥ ६२ ॥

वायकं तोषयेत्सभ्यग्वस्त्रभूषाधनादिभिः ।

प्रसन्ने वायके सर्वाः प्रसनास्तस्य देवताः ॥ ६३ ॥

ब्राह्मणान्भोजयेद्भक्त्या दक्षिणाभिश्च तोषयेत् ।

पृथिव्यां देवदुपास्ते तुष्टेष्वेष्वीप्सितं कृत्वम् ॥ ६४ ॥

सुवासिनीः कुमारीश्च देवीभक्त्या य भोजयेत् ।
ताभ्योऽपि दक्षिणां दत्त्वा प्रार्थयेत्सिद्धिमात्मनः ॥ ६५ ॥
दधाद्दानानि यान्यानि सुवर्णां गाः पयस्विनीः ।
उयानिभान्भेदिनीञ्च तस्य स्यादक्षयं कृलम् ॥ ६६ ॥
देवीभागवतं यैतस्त्विषितं शोभनाक्षरम् ।
उमसिंहासने स्थाप्य पट्टवस्त्रेण वेष्टितम् ॥ ६७ ॥
अष्टभ्यां वा नवभ्याञ्च वायकायार्थिताय य ।
दधात्स भोगान्भुञ्ज्वेऽहं दुर्लभं भोक्षामाप्नुयात् ॥ ६८ ॥
दरिद्रो दुर्बलो भालस्तरुणो जरठोऽपि वा ।
पुराणवेत्ता वन्द्यः स्यात्पूज्यो मान्यश्च सर्वदा ॥ ६९ ॥
सन्ति लोकस्य भडवो गुरवो गुणजन्मतः ।
सर्वेषामपि तेषाञ्च पुराणज्ञः परो गुरुः ॥ ७० ॥
पौराणिको ब्राह्मणस्तु व्यासासनसमाश्रितः ।
आसमाप्ते प्रसङ्गे तु नमस्कुर्वान् कस्यचित् ॥ ७१ ॥
पौराणिकीं कथां दिव्यां येऽपि शृण्वन्त्यभक्तितः ।
तेषां पुण्यफलं नास्ति दुःखदारिद्र्यभागिनाम् ॥ ७२ ॥
असम्पूज्य पुराणं तु ताम्बूलकुसुमादिभिः ।
ये शृण्वन्ति कथां देव्यास्ते दरिद्रा भवन्ति हि ॥ ७३ ॥
कीर्त्यमानां कथां त्यक्त्या ये व्रजन्त्यन्यतो नराः ।
भोगान्तरे प्राणशयन्ति तेषां दाराश्च सम्पदः ॥ ७४ ॥
ये य तुङ्गासनाद्बद्धाः कथां शृण्वन्ति दाम्भिकाः ।
ते वायसा भवन्त्यत्र भुञ्ज्या निरययातनाम् ॥ ७५ ॥
ये याद्व्यासनसंस्थाश्च ये वीरासनसंस्थिताः ।
शृण्वन्ति य कथां दिव्यां ते स्युरर्जुनशापिनः ॥ ७६ ॥
कथायां कीर्त्यमानायां ये वदन्ति दुरुत्तरम् ।
रासभास्ते भवन्तीह कृकलासास्ततः परम् ॥ ७७ ॥
निन्दन्ति ये पुराणज्ञान् कथां वा पापदारिणीम् ।
ते तु जन्मशतं दुष्टाः शुनकाः स्युर्न संशयः ॥ ७८ ॥

ये शृण्वन्ति कथां वक्तुः समानासनसंस्थिताः ।
 गुरुतल्पसमं पापं लभन्ते नरकालयाः ॥ ७९ ॥
 ये याप्रणम्य शृण्वन्ति ते भवन्ति विषद्रुमाः ।
 शयाना येऽपि शृण्वन्ति भवन्त्यजगराढयः ॥ ८० ॥
 ये कदाचन पौराणीं न शृण्वन्ति कथां नराः ।
 ते धीरं नरकं भुङ्क्त्वा भवन्ति वनसूकराः ॥ ८१ ॥
 ये कथां नानुमोदन्ते विघ्नं कुर्वन्ति ये शठाः ।
 कोट्यब्दं निरयं भुङ्क्त्वा भवन्ति ग्रामसूकराः ॥ ८२ ॥
 आसनं भाजनं द्रव्यं इलं वस्वाणि कम्बलम् ।
 पुराणज्ञाय यच्छन्ति ते व्रजन्ति उरेः पदम् ॥ ८३ ॥
 पुराणपुस्तकस्यापि ये पट्टवसनं नवम् ।
 प्रयच्छन्ति शुभं सूत्रं ते नराः सुभभागिनः ॥ ८४ ॥
 पुराणानां तु सर्वेषां श्रवणादृढलं लभेत् ।
 तस्माच्छतगुणं पुण्यं देवीभागवताल्लभेत् ॥ ८५ ॥
 यथा सरित्सु प्रवरा गङ्गा देवेषु शङ्करः ।
 काव्ये रामायणं यद्भ्रज्योतिष्मत्सु यथा रविः ॥ ८६ ॥
 आह्लादकानां चन्द्रश्च धनानाञ्च यथा यशः ।
 क्षमावतां यथा भूमिर्गाम्भीर्यं सागरो यथा ॥ ८७ ॥
 मन्त्राणां यैव सावित्री पापनाशे हरिस्मृतिः ।
 अष्टादशपुराणानां देवीभागवतं तथा ॥ ८८ ॥
 येन केनाप्युपायेन नवकृत्व शृणोति येत् ।
 न शक्यं तत्कलं वक्तुं श्रुवन्मुक्तः स अथेव हि ॥ ८९ ॥
 राजशत्रुभये प्राप्ते मलामारीभये तथा ।
 दुर्भिक्षे राष्ट्रभङ्गे च तच्छान्त्यै शृणयाद्विदम् ॥ ९० ॥
 भूतप्रेतविनाशाय राज्यलाभाय शत्रुतः ।
 पुत्रलाभाय शृणुयाद्देवीभागवतं द्विजाः ॥ ९१ ॥
 श्रीमद्भागवतं यस्तु पठेद्वा शृणुयादपि ।

श्लोकार्धं श्लोकपादं वा स याति परमां गतिम् ॥ ८२ ॥

भगवत्या स्वयं देव्या श्लोकार्धेन प्रकाशितम् ।

शिष्यप्रशिष्यद्वारेण तदेव विपुलीकृतम् ॥ ८३ ॥

न गायत्र्या परो धर्मो न गायत्र्याः परं तपः ।

न गायत्र्या समो देवो न गायत्र्याः परो मनुः ॥ ८४ ॥

गातारं त्रायते यस्माद् गायत्री तेन सोच्यते ।

सात्र भागवते देवी सरलस्या प्रतिष्ठिता ॥ ८५ ॥

अतो भागवतस्यास्य देव्याः प्रीतिकरस्य य ।

महान्त्यपि पुराणानि कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ८६ ॥

श्रीमद्भागवतं पुराणममलं यद्ब्राह्मणानां धनं

धर्मो धर्मसुतेन यत्र गदितो नारायणेनामलः ।

गायत्र्याश्च रलस्यमत्र य मणिद्वीपश्च संवर्णितः

श्रीदेव्या डिमभूभृते भगवती गीता य गीता स्वयम् ॥ ८७ ॥

तस्मान्नास्य पुराणस्य लोकेऽन्यत्सदृशं परम् ।

अतः सदैव संसेव्यं देवीभागवतं द्विजः ॥ ८८ ॥

यस्याः प्रभावमभिलं न डि वेद धाता

नो वा डरिर्न गिरिशो न डि चाप्यनन्तः ।

अंशांशका अपि य ते डिमुतान्यदेवा-

स्तस्यै नमोऽस्तु सततं जगदम्बिकायै ॥ ८९ ॥

यत्पादपङ्कजजः समवाप्य विश्वं

ब्रह्मा सृजत्यनुदिनञ्च भिभर्ति विष्णुः ।

रुद्रश्च संडरति नेतरथा समर्था-

स्तस्यै नमोऽस्तु सततं जगदम्बिकायै ॥ १०० ॥

सुधाकूपारान्तस्त्रिदशतरुवाटीविलसिते

मणिद्वीपे चिन्तामणिमयगृडे चित्ररुचिरे ।

विराजन्तीमम्बां परशिवलुटि स्मेरवदनां

नरो ध्यात्वा भोगं भजति षलु भोक्षञ्च लभते ॥ १०१ ॥

ब्रह्मेशाच्युतशङ्काधैर्मडर्षिभिरुपासिता ।

जगतां श्रेयसे सास्तु मणिद्वीपाधिदेवता ॥ १०२ ॥

ઇતિ શ્રીસ્કન્દપુરાણે માનસખાણ্ডે શ્રીમદ્દેવીભાગવતમાહાત્મ્યે
દેવીભાગવત-શ્રવણવિધિવર્ણનં નામ પચ્ચમોઽધ્યાયઃ ॥ ૦.૫ ॥

॥ સમાપ્તમિદં શ્રીમદ્દેવીભાગવતમાહાત્મ્યમ્ ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

——
O Shrimaddevibhagavatamahatmyam
pdf was typeset on March 31, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

